

med at få bygget den stad som Apollo havde befalet.

130

ACTAEON OG DIANA

Theben var rejst, og din flugt så ud til at skaffe dig lykken,
Cadmus! Venus og Mars var din svigermoder og -fader.
Læg til den lykke de talrige børn med din fornemme hustru,
piger og drenge og flokke af sønnesønner og -døtre,
unge og smukke. Men for et menneske gælder det altid,
at der skal bies på enden, og ingen tør kalde sig salig
før han er færdig med livet og ligger begravet i jorden.

135

Sorgen der først gjorde ende på medgangstiderne for dig,
kom fra din sønnesøns lod og det sære gevir på hans pande
og fra de hunde hvis drik blev blodet af deres herre.
Ser man dog ret derpå, vil man finde at skylden var Skæbnens,
ikke hans egen. Hvad skyld er der i at komme for skade?

140

Bjerget var farvet af blod fra forskellige nedlagte vilddyr,
middagsstunden var inde og havde gjort skyggerne skrumpne,
solen stod lige så fjernt fra sin opgang som fra sin nedgang
da den Hyantiske knøs kammeratligt taler til flokken
af sine fæller i jagten omkring i de vildsomme skove:

145

“Garnet og spyddet er vådt af blodet fra vilddyr, og dagen
har givet rigeligt bytte. Så såre Aurora i morgen
kører en ny dag frem med sit safranstrålende forspand,
fortsætter vi vores dont. Nu er Phoebus midt på sin bane,
brænder så varmt at jorden på marken sprækker i heden.
Stands nu hvad I er ved, og gem de flettede jagtnet.”
Mændene gør, som Actaeon befaler, og afbryder jagten.

150

Tæt ved var der en dal med pinjer og spidse cypresser.
Den hed Gargáphia, og den var helliget jagtens gudinde.
Inderst i den, i dybet af skoven, var der en grotte.

155

Intet var kunstigt deri, men naturen havde med snilde
gjort at det lignede kunst. I levende pimp- og porøse

tufsten havde den rejst en selvgroet buefontæne. 160
Kildevæld risler fra højre med klare og lysende vande,
åbent og bredt er bassinet og bredderne kantet af grønsvær.

Der havde skovens gudinde for vane at bade sit kyske
legeme når hun var mødig af jagt. For vandet var sølvklart.
Dér betroed hun straks den Nymfe som dét var betroet, 165
både sit spyd og sit kogger med låg og sin afspændte bue
medens en anden tog mod hendes kappe og passede på den.
To tar skoene af; for Isménus's datter, Crocale,
havde det særlige job at ordne og sætte gudindens
lokker op i en knold om end hendes eget var viltert. 170
Vandet blir bragt af Hyále og Néphele, Rhanis og Psecas
og af Phiále og gydt på gudinden i rigelig mængde.

Medens Titania bader sig dér ved sin vanlige kilde,
sker det at Agenoriden, som under pausen i jagten
vandrer på må og på få omkring i de ukendte skove, 175
kommer til lunden og kilden. For således var det hans skæbne.

Aldrig så snart var han fremme ved kildevældsgrotten, før alle
Nymferne – afklædte som de jo var, da de så dette mandfolk –
slog sig for brystet og opfyldte skoven med pigelig hvinen.

Alle stimler de sammen om Phoebé og prøver at dække 180
for hende med deres kroppe; Diana var dog et hoved
højere end sine Nymfer og altså synlig til halsen.

Farven som gløder i skyen der rammes af solen der synker,
eller som lyser på himlen når morgenrøden oprinder,
fyldte Dianas kind da hun sådan blev set uden tøj på. 185

Skønt hun var skjult i hele sin flok af ledsagerinder,
vendte hun siden til og drejede hovedet bagud.

Selv om hun helst havde sendt ham en pil, var hun nødt til at gribe
til hvad hun havde for hånden, og slyngede vand i hans ansigt,

stænkede hans hoved og hår med straffende kildevandsdråber
hvortil hun føjede ord, der varslede undergang for ham: 190

“Gå du så blot og fortæl du har set mig uden mit tøj på!
Hvis du da *kan* fortælle!” Og uden videre trussel
gav hun hans pande gevir som en længelevende dåhjort,
gav ham en længere hals og øren der ender i spidser, 195
klove i stedet for hænder og ben i stedet for arme,
hylled hans krop i en hvidplettet pels og jog ham i hjertet
bævende angst.

Og helten Actaeon må gribe til flugten,
og at han løber så rask, forbavser ham selv under løbet.
Men da han så sine træk og gevir i et blikstille vandspejl, 200
ville han råbe et “Ak!”, men der fulgte ikke et udråb –
bare en stønnen i stedet; og tårerne trilled på kinden,
som ikke mere var hans; men forstanden var stadig den samme.
Hvad skal han nu? Gå hjem til sit slot? Eller blive i skovens
skjul? Det sidste forbyder hans frygt, det første hans ære! 205

ACTAEONS HUNDE

Han er i tvivl, men hundene ser ham. Først var det Sortfod,
derpå sporhunden Flink der glammede signal til de andre,
Flink af racen fra Knossos og Sortfod af den Spartanske.

Dernæst farer de alle af sted så hurtigt som vinden,
Sluggie og Kiddy og Bakkie, de tre Arkadiske hunde, 210
kraftige Råhaps, den bidske Chassør tillige med Windy,
Flyver, en letbenet mynde, og Wildy, en støver med næse,
Chang med friske ar han fik af et rasende vildsvin,
Slugti hvis mor var en ulv, og Pasop der genner på hjerne, 215
Hapsen, som følges af tvillingehvalpe, Tagfat med sin mave
slankt strammet op under krydset, en hund af Sicyonracen,
Sprinter og Klapper og Stinger og Tiger og Plet og med pelsen
snehvid over det hele Bianca og Blackie med sort pels,
Sparta, der er så stærk, og Orkan, der løber så hurtigt,
Rap, der er som sit navn, og Ulf med sin broder fra Kypern, 220

Røver, den sorte med blissen af hvidt på sin pande, og Svarte, Tot, en ruhåret hund med strittende pels, og bastarden mellem Lakoner og Kreter, Bisse, og Hugger og Glammer – udover alle de andre der ikke er tid til at nævne.

Alle forfølger de ham, besat af begær efter bytte,
hen over klippe og knold og utilgængelig stenmark,
både hvor vejen er svær, og dér hvor den slet ikke er der. 225

ACTAEONS DØD

Før var han den der forfulgte, men nu er han den der må flygte –
flygte for sine fæller! Hvor gerne råbte han ikke:
“Jeg er Actaeon! Se her! Jeg *er* jeres herre!” Men stemmen 230
adlyder ikke hans vilje. Og luften gjalder af glammen.

Svartpels var det som først af dem alle bed ham i ryggen,
derpå Fænger, og så bider Leo sig fast i hans skulder;
disse var startet til sidst i feltet, men havde skudt genvej
tværs over fjeldet, og de holder nu deres herre tilbage,
indtil de andre når frem og kan sætte tænderne i ham. 235

Snart er der ikke mer plads til endnu fler sår. Med en stønnen
giver han, ikke et menneskeskrig, men en lyd, som en dåhjort
dog ikke giver, og fylder de kendte steder med veråb,
synker i knæ og vender – som én der beder for livet – 240
tavst sine blikke omkring sig som om de var tryglende arme.

Jægerne følger koblet i løb og hidser som vanligt
hundene frem med ildnende råb, og de leder med blikket
efter Actaeon og råber “Actaeon!” Han vender sit hoved
efter sit navn. Og de synes det er synd han er kommet for silde 245
og ikke selv er til stede når byttet bliver betvunget.

Helst var han væk, men han er der. Og gerne havde han set på,
ikke selv mærket hundenes bid. De flokkes omkring ham,
og med de frådende kæber dybt i hans legeme får de
den der er deres herre, men ganske ser ud som en dåhjort. 250

Og ikke før han var død af utallige sår, blev Diana,
siges det, atter fornøjet og mæt af at svale sin harme.

SEMELE

Sagen vurderes forskelligt. Thi nogle finder gudinden
helt urimelig hård, og andre at hun har forsvaret
sig og sin dyd som hun skal, og debatten går frem og tilbage.

255

Jupiters mægtige mage er mindre optaget heraf
end af den fryd, som hun føler ved Agenoridernes sorger.
Thi hun har ladet sit had til Jupiters Tyriske slegfred
omfatte slægten. Og se! Til det gamle kommer der nyt nag:
Cadmus' datter, Seméle, er netop blevet besvangret
af hendes mand.

260

Men da hun skal til at skælde og smælde,
tar hun sig i det: "Hvad gavn har jeg haft af al denne skænden?
Nej, hende selv skal jeg ramme, og hvis jeg har krav på at kaldes
Mægtige Juno og holde et strålende scepter i hånden,
hvis jeg er Jupiters dronning og hustru og søster (det sidste
er jeg i hvert fald!) – da skal hun dø!

265

Og kan hun så nøjes
med en affære og med for en stund at krænke mit leje?
Hun er gravid! Det var kronen på værket! Hun bærer skandalen
offentlig rundt med sin mave og ønsker at barsle med netop
Jupiters søn! – en lykke jeg selv har haft svært ved at opnå.
Fræk fordi hun er flot! Men *det stopper jeg!* Jeg er ikke
Juno, hvis ikke hun, ramt af sin Jupiter, sendes til Helved!"

270

Hermed rejser hun sig fra sin trone og går i en lys sky
ned til Semeles dør, men inden hun opløser skyen,
gør hun sig selv til en kælling med gråhvide tjavser på hovedet,
rynker i huden og skælvende ben at stavre af sted på.
Også sin stemme lægger hun om til en ældgammel kones.
Dermed var hun Beróë, prinsessens Troezeniske amme.

275